

anden forælder om flytning af barnets bopæl til udlandet. I tilfælde af uenighed kræves således et egentlig samtykke til, at barnet forlader landet eller tager fast bopæl i udlandet. Ifølge lovforslagets § 3, stk. 2, foreslås desuden, at der også skal indhentes samtykke i sådanne tilfælde ved barnets udrejse til Grønland eller Færøerne.

Kan et samtykke ikke opnås, finder ministeriet, at der kan være et behov for, at retten skal tage stilling til, om barnet kan have bopæl hos den ene forælder i udlandet, herunder i Grønland eller på Færøerne. Bopælsforælderen kan således indgive anmodning til statsforvaltningen om, at barnets bopæl kan være i udlandet. I de fleste tilfælde vil den anden forælder – der ikke vil give samtykke til flytningen – formentlig anmode statsforvaltningen om, at barnets bopæl overføres til den pågældende. Såfremt der ikke opnås enighed mellem forældrene, kan sagen indbringes for retten efter lovforslagets § 17, stk. 2. Uenighed om, hvorvidt barnet kan tage bopæl i udlandet, vil efter ministeriets opfattelse ikke udgøre en så grundlæggende uenighed mellem forældrene, at det bør føre til, at den fælles forældremyndighed mellem dem skal ophæves. Der henvises lovforslagets § 11 og bemærkningerne hertil. For så vidt angår rettens vurdering af bopælsspørgsmålet henvises til pkt. 3.3.3. samt lovforslagets § 17 og bemærkningerne hertil.

Pligten til at varsle den anden forælder gælder også for en forælder, der har forældremyndigheden alene. Den forælder, der har samvær med barnet, har mulighed for at rette henvendelse til statsforvaltningen vedrørende forældremyndigheden og om barnets bopæl. Den pågældende forælder vil kunne anmode om, at der træffes en midlertidig afgørelse om forældremyndigheden og om barnets bopæl, jf. lovforslagets § 25. Ministeriet er af den opfattelse, at der skal træffes afgørelse i statsforvaltningerne vedrørende spørgsmålet om midlertidig forældremyndighed og bopæl inden for 4 uger. Afgørelsen om, hvorvidt forældremyndigheden midlertidigt skal tillægges samværsforælderen, træffes efter, hvad der er bedst for barnet under sagen, jf. lovforslagets § 4. Ved afgørelsen kan der lægges vægt på baggrunden for, at samværsforælderen ikke har del i forældremyndigheden. Har samværsforælderen et velfungerende og eventuelt udvidet samvær, og har samværsforælderen undladt at søge del i forældremyndigheden, fordi samarbejdet med den anden forælder fungerede godt eller på grund af manglende kendskab til muligheden for at få del heri, og det vurderes, at samværsforælderen umiddelbart ville kunne opnå del i forældremyndigheden efter lovforslagets § 14, bør en midlertidig afgørelse om forældremyndig-

hed overvejes. Det samme vil efter ministeriets opfattelse være tilfældet i situationer, hvor den fælles forældremyndighed er ophævet efter lovforslagets § 11 på grund af uovervindelige samarbejdsproblemer, og hvor der i afgørelsen er lagt vægt på, at forældremyndighedsindehaveren ville være bedst egnet til at sikre barnets kontakt med den anden forælder. Det kan desuden indgå i vurderingen, hvilken betydning flytningen til udlandet vil få for barnet i forhold til barnets kontakt til samværsforælderen, anden familie, skole, venner og dagligdag.

Varslingspligten gælder også for en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, og som ønsker at flytte sin bopæl til et andet sted i landet eller til udlandet. Dette giver indehaveren af forældremyndigheden lejlighed til at bringe spørgsmålet om samvær op over for samværsforælderen eller statsforvaltningen, såfremt den eksisterende samværsaftale eller afgørelse ikke længere vil kunne fungere hensigtsmæssigt på grund af f.eks. stor geografisk afstand.

Der henvises til lovforslagets § 18 og bemærkningerne hertil.

3.6. Fælles forældremyndighed ved fastslåelse af faderskabet i visse situationer

3.6.1. Gældende ret

Med virkning fra den 1. juli 2002 blev reglerne om faderskab ændret og selvstændigt reguleret i den nye børnelov (lov nr. 460 af 7. juni 2001 med senere ændringer).

Faderskabet til et barn kan i dag fastslås på to måder: Enten ved registrering i forbindelse med barnets fødsel, eller gennem faderskabssag i statsforvaltningen, der evt. kan indbringe sagen for retten.

Hvis faderskab ikke registreres ved fødslen igennem ægteskab eller ved, at parterne afgiver en omsorgs- og ansvarserklæring, jf. nedenfor, skal faderskabssag rejses ved statsforvaltningen. Moderen skal i den forbindelse oplyse, hvem der er eller kan være far til barnet. Faderskabet fastslås, når en mand anerkender at være far til barnet, eller når retten dømmer en mand som far.

Moderen har i disse tilfælde forældremyndigheden alene, medmindre parterne indgår en særskilt aftale om fælles forældremyndighed. Dette følger af den gældende lov om forældremyndighed og samvær § 5, stk. 3.

Er forældrene gift, anses ægtemanden for far til barnet, jf. børnelovens § 1. Det gælder dog ikke i følgende tre situationer: 1) Ægtefællerne er separeret på tids-